

ОТТОКАРЪ.

Вчера ли сте са родиле, добри Мюзедине? (Обърща са към Рануки.) Мой приятелю, само това ли вие искате от мене? Не скривайте от мене нищо. Азъ, както видите вече и вие сами, съмъ простъ човѣкъ. Азъ приѣмамъ сѣко едно нѣщо така, както ми го продаватъ, безъ да търся въ него различни тѣжкости. Ако вие мислите, че азъ ще да са откажа да испълна сичките ваши тайни желания, то са лжете въ смѣтката си. И така, оставете на страна сичките деликатности и искажете са свободно.

РАНУКИ.

Господарю, азъ не ще нито една заботка повече.

ОТТОКАРЪ.

Чувате ли, Мюзедине? Може би вие си въображавате, че небето, което е наградило Рануки съ толкова превъзходни качества, е забравило нѣкакъ си безкористнието? Никакъ не. Това хранилище на добрините е пълно до послѣдниятъ край. Ето защо, мой добри Мюзедине, ако на тоя свѣтъ съществува обичай, щото князовете да даватъ на гостите си дарове, — рѣдки и безцѣнни дарове, — то и азъ съмъ длъженъ да ви награда по достойнството. Вие сте ми гостенинъ, и азъ трѣба да ви дамъ скъпоцѣненъ даръ . . . Но азъ нѣмамъ по-скъпоцѣненъ предмѣтъ въ владѣнията си, — не зная има ли такавъ и на земята, — като тоя образъ на сжвършенството. Земете Рануки и радвайте му са. Азъ ви го харизвамъ, господине!

РАНУКИ.

Простете ма! (Пада на колѣна).

ОТТОКАРЪ.

Азъ, съ вашата помощъ, го преселявамъ изново въ